

Володимир Безверхній
Людмила Безверхня

*Таємна
води́чка*

Дитяча казка

Володимир Безверхній
Людмила Безверхня
Таємна водичка. Дитяча казка

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=22167819

ISBN 9785448302954

Анотація

– Гарантую, подарунок тобі сподобається, – сказала мама. У руках тато тримав невеличку старанно відполіровану залізну коробочку з гарними візерунками. – Скринька зі скарбами? – розсміявся Віталік, підбіг до нього і заглянув усередину. Побачив три колбочки у формі конусів: зелену, синю і білу. Вони були міцно закриті пробками. – Там водичка, але особлива, – сказав тато. – І що в ній такого особливого? – поцікавився син... – Візьми будь-яку іграшку, от тоді і побачиш...

Содержание

Розділ 1. Незвичайний подарунок	5
Розділ 2. Джипику, вперед!	11
Конец ознакомительного фрагмента.	14

Таємна водичка
Дитяча казка
Володимир Безверхній
Людмила Безверхня

© Володимир Безверхній, 2016

© Людмила Безверхня, 2016

Создано в интеллектуальной издательской системе Ridero

Розділ 1. Незвичайний подарунок

Ранкове сонечко розбризкало містом веселі промінчики. Один невгамовний опинився в дитячій кімнаті. Кого ж він побачив? У ліжечку, наче маленьке ведмежатко, спав хлопчик і усміхався. Мабуть, дивився гарний кольоровий сон. Раптом він солодко позіхнув, потер оченята і прокинувся.

– Мамо, тато! – покликав голосно.

До кімнати увійшли батьки.

– Мені таке наснилося! – хлопчик миттєво скинув ковдру і сів на ліжку. – Наче я патрулюю вулиці на справжньому джипі! Навкруги багато машин, я уважно слідкую за дорогою. Було так класно! Навіть переслідував злочинця!

Мама сіла поруч і поцілувала сина, а тато, щось ховаючи за спиною, таємниче мовив:

– Віталіку, пам'ятаєш, я обіцяв винайти для тебе дещо незвичайне?

– Нарешті я дочекався! – сплеснув у долоньки хлопчик. – Говори швидше, що це?

– Гарантую, подарунок тобі сподобається, – сказала мама.

У руках тато тримав невеличку старанно відполіровану залізну коробочку з гарними візерунками.

– Скринька зі скарбами? – розсміявся Віталік, підбіг до нього і заглянув усередину. Побачив три колбочки у формі конусів: зелену, синю і білу. Вони були міцно закриті

пробками.

– Там водичка, але особлива, – сказав тато.

– І що в ній такого особливого? – поцікавився син, розглядаючи незвичайний подарунок.

– Візьми будь-яку іграшку, от тоді і побачиш.

Неподалік на столику ще вчора Віталік залишив динозавриків. Вони стояли рядочком, неначе живі. Тільки були значно меншими за велетнів з минулого. Поміж них хлопчик знайшов тиранозаврика.

– Це Тира. Він оберігає і захищає інших.

Тато взяв зелену колбочку, відкрив і легенько нахилив. Кілька краплинок зблиснули і одна за одною полетіли донизу.

– Рятуйте, дощ! – несподівано скрикнув тиранозаврик. Обернувся і побачив будиночок із конструктора. Майнув усередину і за мить обережно виглянув у вікно.

– Привіт, усім! Будемо знайомитися? – сказав радісно.

– Ти бігаєш і розмовляєш! – здивовано мовив Віталік. Наблизився і нахилився, щоб краще роздивитися його.

– Так, – погодився тиранозаврик. Він залишив свою схожанку і досить спритно видряпався на плече хлопчику.

– Як добре, що я можу говорити з тобою, – усміхнувся Тира і обійняв його маленькими лапками.

– Жива водичка! – захоплено вигукнув Віталік. – Дійсно жива! Я хочу, щоб ми її так і назвали.

– Гарна назва, – сказала мама.

– Чому в зеленій колбочці?

– Це колір життя, – пояснив тато. – Зелені рослини дають нам кисень, яким дихаємо.

– А водичка в зеленій колбочці дає життя іграшкам, – здогадався син.

Він обвів поглядом кімнату. Ведмедик, зайчик, котик, інші великі й малі тваринки, виготовлені на радість дітям, здавалося, спостерігали за ними з полицок. Армія іграшкових вояк відпочивала після бойових дій. Неподалік, наче на параді, вишикувалися машинки. Почесне місце попереду займав сріблястий джип.

– Ось хто оживе наступний! – сказав хлопчик і взяв улюблену машинку. – Я хочу це зробити сам, – звернувся до тата.

– Добре.

Віталік поклав машинку на килим і крапнув водичкою. Запрацював мотор і сріблястий джипик поїхав кімнатою, набираючи швидкість. Промчав під столом, повз диван і книжну шафу. Зробив кілька кругів навколо Віталіка та різко загальмував.

– Вирушаємо патрулювати вулиці? – мовив джип.

– І ти говориш?!

– Безперечно, – відповів той. – Тільки не знаю, як мені це вдається.

– І я дивуюся, що можу говорити, – сказав тиранозаврик Тира. Підійшов до машинки і виліз на капот. – Тут зручно. Пізніше покатаємося удвох.

Віталік підійшов до книжної шафи. Поруч із різноманітною дитячою літературою знаходились книги, які зацікавили б і дорослих: про космос, нашу землю, про тварин, мешканців морів і океанів, військова енциклопедія. До однієї із книг притулилося руде левеня – м'яка іграшка. Мабуть, хотіло під-слухати мову літер і дізнатися, що там написано. Великі скляні оченята готові були дивуватися усьому новому і пізнавати світ в усіх його барвах.

– Лео, ти – чудовий охоронець, – звернувся до нього Віталік. – Втомився сидіти нерухомо цілий день? Пропоную розім'яти лапки.

Левеня мовчало і дивилося кудись у далечінь. Тоді хлопчик дістав іграшку і поклав на килим. Кілька краплин із зеленої колбочки торкнулися гриви. Тієї ж миті левеня підвелось на лапи, солодко позіхнуло й покрутило хвостиком.

– Моє шанування, – привіталось ввічливо.

Левеня і хлопчик зачаровано дивились одне на одного.

– Сідай верхи, покатаю, – запропонував рудий улюбленець.

– Ти невеличкий, трішки більший за котика, – мовив Віталік. – Як зможеш мене повезти?

Левеня замислилося й почухало лапкою за вушком.

– У пригоді стане водичка з синьої колбочки, – підказав тато.

– Вона збільшить мого Лео! – здогадався син.

Без вагання хлопчик дістав колбочку та крапнув на ожив-

шу іграшку. Левеня смішно зморщилося, повільно підвелось на лапи й почало рости. Незабаром посеред кімнати стояв справжній лев. Він потрусив пишною гривою і голосно загарчав. Задрижжали шибки у вікнах. Усі закрили руками вуха, а тиранозаврик забіг за будиночок.

– Тепер обов'язково покатаю, – запевнив лев і ліг на підлогу.

Хлопчик підійшов до нього та торкнувся блискучої шерсті. Задоволений, подивився на батьків. За мить маленький вершник був на спині рудого друга. Несподівано грива поділилася на дві рівні частинки. Вони почали переплітатись, й утворилися маленькі вожжики.

Цар звірів ступав поважно, іноді легенько підстрибуючи. Хлопчик тримав вожжики і радісно дивився навкруги. Таке може хіба що наснитись. Але все відбувалося насправді. І це подобалося Віталіку ще більше.

– Назвемо цю водичку велика, – запропонував він і зістрибнув на підлогу. Став поруч з Лео і обійняв за шию.

– Гарзд, – погодився тато.

– Я знаю, чому вона у синій колбочці... – мовив син і глянув у вікно. – Он небо – синє і велике. А ця водичка збільшує мої іграшки. Залишилася остання таємниця.

– Тобі під силу її розгадати.

Віталік, розмірковуючи, тримав у руках третю колбочку. Потім рішуче наблизився до Лео і блискуча крапелька заплуталася у гриві звіра.

Лев поклав голову на міцні лапи й заплющив очі. Одразу він почав зменшуватися.

– Невже заснув? – здивувався хлопчик й присів поруч. – Відізвися...

Та рудий друг не вимовив і слова.

Ще одна крапелька збігла по капоту сріблястого джипика. Віталік спробував підштовхнути машинку. Вона трохи проїхала й зупинилася. Мить – і тиранозаврик теж завмер.

– Все повернулося на свої місця, – сказала мама.

– Іграшкова водичка! – зрадив Віталік. – Так і назвемо її. Чудовий подарунок!

– Ці водички добрі й розумні, – сказав тато. – Іграшки, що ожили, захищатимуть тебе і будуть вірними друзями.

Віталік склав колбочки з водичками у коробочку. Натиснув ледь помітну кнопку і скринька зі скарбами зачинилася.

Розділ 2. Джипику, вперед!

Віталік стояв на дитячому майданчику. Сьогодні тут було незвично тихо. Події вчорашнього дня промайнули в пам'яті, наче чудовий кольоровий сон. Згадав, як ожив тиранозаврик, як їздив на левові...

– Чому зупинився? – почув знайомий голос. Це говорив джипик.

– Думаю, – озвався хлопчик і глянув на іграшку. Машинка була завбільшки з долоньку. Майстерно зроблена, міцна, вона гарно виблискувала на сонці. – За мною, – віддав наказ і поклав іграшку на землю. Джипик посигналив і поїхав слідом.

Знайшли місце, де не було людей і Віталік дістав синю колбочку з великою водичкою. Повіяв легенький вітерець і на іграшку впав листочок з дерева. Він майже накрив її, наче парасолька від дощу. Цієї миті машинка почала рости. За лічені секунди збільшилася до розмірів справжнього джипа. Листочок заколивався й полетів.

– Фортеця на колесах, – задоволено мовив Віталік. – Я мріяв їздити на такій машині.

Передні дверцята відчинились, і хлопчик зайшов усередину. Відразу звернув увагу на невеличкий затемнений екран. Під ним побачив кілька кнопок у вигляді геометричних фігур.

– Це електронний сканер, – пояснив джип.

Віталік натиснув кнопку-квадрат, і на екрані з'явилася карта району. Потім малюнок змінився. Крупним планом була зображена вулиця, на якій вони знаходились.

– У мене якесь дивне відчуття, – мовив хлопчик.

– Поясни.

– У кабіні я вперше. Всі прилади, які бачу, мені не знайомі. Але я впевнений, що знаю, як вони працюють.

– Не дивуйся. Щойно ти сідаєш у кабінку, ми з тобою стаємо єдиним цілим, – пояснив джип. – Ти автоматично отримувеш навички і знання, необхідні водію.

– Це одна з властивостей водичок?

– Безумовно. Ти та інші люди повинні бути в безпеці. Це – найперше правило. Адже дорога – річ серйозна.

– Розумію, не маленький, – погодився хлопчик і зручно вмовстився на сидінні.

Запрацював мотор, і джип поїхав.

Здавалося, вулиця спала. Обминули кілька будинків і невеличкий парк. Тут машин побільшало. Хлопчик уважно слідкував за дорогою. Жоден автомобіль не порушував правил дорожнього руху.

– Затишшя, – промовив він. – Без будь-яких подій.

– Можливо, все ще попереду, – зауважив джип.

Несподівано майже поруч із ними промчала іномарка, яку переслідувала міліція.

– Погоня! Справжня погоня! – вигукнув Віталік та уві-

мкнув найбільшу швидкість. – Джипику, вперед!

Жовтий автомобіль намагався відірватися від міліції.

– Від нас не втечеш! Все одно наздоженемо! – у запалі кричав хлопчик і впевнено керував. Невідомий вилетів на зустрічну полосу руху. Почулося, як гальмують машини. Кілька з них миттю опинилося на узбіччі дороги. Вміло маневруючи, переслідуючий звернув у вузьку вуличку.

– Що робити? – захвилювався Віталік.

Поруч промайнула машина міліції. Вона їхала туди, де тільки-но зникла іномарка.

– Вмикай сканер, – якомога спокійніше сказав джип. – Він покаже об'єкт, що має найбільшу швидкість. Невідомий від нас не сховається.

Хлопчик натиснув комбінацію кнопок. З'явилося чотири зелених трикутника, що повільно рухалися дорогою. Раптом кілька ліній зійшлися в одній точці і Віталік побачив червоний квадрат, який їхав зі швидкістю, недопустимою у межах міста.

– Знайшов!

– Добре. Він намотає зайвий кілометр, а ми виграємо в часі.

Віталік уважно дивився на сканер. Відстань між ними зменшувалась.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.